

54. Bland bergen uti Västmanland.

Bland ber-gen ut-i Väst-manland, där bor en flic-ka skön, så
 hen-nes li-ke fin-nes ej i - bland det tåc - ka kön.
 Hor äls-ka-des av al - la, men först vi näm-ner den, som
 hen-ne ha-ver äls - kat i - från spä - da barn - do - men.

2. De båda unga vänner vi noga känna till,
 Dem vi för allmänheten nu här uppteck-
 na vill:
 Den sköna het' Cicilia, och Anton var
 hans namn.
 De fostrades tillsammans vid Nilens
 södra strand.
3. Så klart som solen skiner på himmelen
 den blå,
 så oskuldsfullt som svanen på böljorna
 de blå,
 så ren var hennes kärlek, den hon till
 Anton bar,
 fast mången tapper krigare Cicilia till-
 bad.
4. När veckan gått tillända, hon sig åt
 lunden går,
 att där sin Anton möta, som alltid van-
 ligt var,
 förnya' där sitt löfte, och sen hon vände
 om
 att räkna alla dagarna, tills nästa sön-
 dag kom.
5. Där språkades om kärlek, där sågs na-
 turen le,
 men framför deras ögon sågs något
 främmande,
 och framför deras ögon sågs lyckans
 timmar slå,
 ty inom några dagar deras bröllop
 skulle stå.
6. Men bakom branta klippan låg falska
 räven gömd,
 och under dess ruiner han all sin heder
 glömt.
 Med en pistol i handen han Anton kulan
 gav
 och honom nederlade i en allt för tidig
 grav.
7. En sorg, som ingen känner men nu för
 tiden hörs,
 att Anton är ju döder, som en gång äls-
 kad var.
 Så sakta viskar Anton, när döden när-
 mar sig:
 »Cicilia, Cicilia, nu skiljes jag från
 dig.»
8. »Ja, nu har lyckans dagar fulländat
 flytt sin kos,
 och nu får ni mig skåda likt en avbrun-
 ten ros,
 ty dagens tunga börda har nedertryckt
 min själ.
 Gu'nå den arma människan som därtill
 orsak är.»
9. Uti sin faders armar hon genast kastar
 sig,
 »O fader, hulda fader, skänk någon
 tröst åt mig!
 Var skall jag nöjen finna, var skall jag
 finna ro?
 Jo, vid min Antons sida i gravens lugna
 bo.»